

Vària

L'organització de la Cirurgia-ortopèdica als països centrals

per
L. RIBÓ I RIUS

AQUESTA especialitat, tot just iniciada entre nosaltres, té fora d'aquí llurs prerrogatives i tradició, el que li val una personalitat reconeguda en la majoria de Facultats europees.

En el nostre país se l'aprecia poc perquè gairebé no es coneix, i aquest fet ens ha mogut ara a publicar unes quantes notes informatives que sempre contribuiran a despertar l'interès vers aquesta branca de la cirurgia general, veritable filla com l'anomena Lange, de Munic, i de la ufania i creixença de la qual n'ha de sentir tot el goig com a mare la primera...

Malauradament no sempre és així i la incomprensió fa que en determinades encontrades la noble i bella cirurgia es miri a l'ortopèdia amb aires de sogra envejosa...

Parlem, doncs, sovint, de la cirurgia ortopèdica i fem-la conèixer en el que val. Comencem per definir-la ajustant-nos a les normes del professor de Berlín, Hermann Gocht; el qual diu: és la branca de la cirurgia la que té per objecte el manteniment de l'estètica en el cos humà i el retorn a la mateixa quan ha estat alterada en la funció o en la forma, en quant es refereix a l'aparell locomotor o sigui a les malalties dels ossos, muscles i articulacions. S'adreça més a la forma externa, mentre que la cirurgia general a la interna. L'operació és solament una part del treball de l'especialista ortopeda que l'ha de completar amb altre no menys important com és la que tendeix al restabliment de la funció perduda mitjançant el massatge, electricitat, gimnàstica, reeducació de moviments, etc., etc., així com l'apli-

cació d'aquells aparells construïts sota una rigorosa tècnica mèdico-mecànica.

Si volem esbrinar els orígens de l'artopèdia hem d'inclinar-nos una vegada més davant la figura de qui té la paternitat de la Medicina, el grec Hipòcrates que ja va escriure un tractat sobre les articulacions i la lectura del qual, a judici del professor Lange de Munic, és molt recomanable als especialistes.

Tot just s'explica com Hipòcrates tingués coneixements d'aquesta matèria recordant que en aquell temps la dissecció era gairebé impossible, limitant-se tota investigació a la inspecció de la part externa del cos en la qual precisament es manifesten la majoria de les afeccions ortopèdiques.

Hauran de passar, però, molts segles fins que la cirurgia-ortopèdica tingui nom i personalitat pròpia, ja que durant l'Edat Mitjana quasi no pot parlar-se de progrés en la mateixa.

Més tard, en 1619, podem esmentar l'intent de l'anatòmic Fabrici de Aquapendente, el qual volgué construir un aparell ortopèdic universal pel tractament de les deformitats òssies; els resultats foren, és clar, insignificants.

En 1740, Andray, metge francès, crea el nom d'Ortopèdia, del grec *ortos*: recte i *paydos*: nen, nom que li serví de lema pel seu tractat sobre "l'art de prevenir i corregir les deformitats en el cos dels nens"; l'obra tenia un sentit molt general, essent més aviat, com diu Nové-Josserand, de Liò, una mena de pedagogia física per l'estètica i la higiene. Mancaven encara les investi-